

BIBLIOTEKA
SHTETIT

8SH-2

H 35

**JORDAN
HAXHINIKOLLA**

**NË
MES
TË
NJERËZVE**

DRAMË

8SH-2

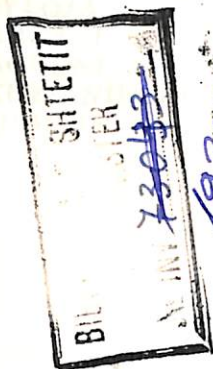
H. 35

JORDAN HAXHINIKOLLA

NË MES TË NJERËZVE

dramë

3 akte dhe 1 tablo

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

PERSONAZHET

VIKTORI
LUMTOJA
BESNIKU
ZANA
VERA

ISLAMI
DRITA
ZYLOJA
ARTANI
AGRONI
KUZHINIERJA
QEMALI

*mjek
mësuese, vullnetare
mjek, vullnetar
infermiere, kooperativiste
brigadiere dhe sekretare e
organizatës bazë
stallieri i kooperativës
e re kooperativiste
kooperativist
i ri vullnetar
traktorist
kooperativiste
shoferi i kooperativës*

AKTI I PARË

Ambulancë e thjeshtë spitali në një kooperativë bujqësore të bashkuar. Një korridor me një stol për të sëmurët. Ambulanca ka dy dyer ballë për ballë, një shtrat vizite, një dollap, një dritare nga ku duket një pjesë e fshatit. Në ambulancë nuk ka njeri. Pas pak hyjnë në skenë Zana dhe kuzhinierja:

ZANA — Pasnesër të takon ta mjekosh plagën.

KUZHINIERJA — Të falmnderit, moj bijë. Ika unë tani se më pret kuzhina. (Niset.)

ZANA — Na gatuj ndonjë gjë të mirë sot për drekë.

KUZHINIERJA — Hiç mos u bëj merak. (Del. Zana merret me punë, pastaj shkon prapa paravanit. Në këtë kohë hyjnë në korridor Drita me Viktorin.)

DRITA — Ja, ky është spitali. (I bie derës. Nuk përgjigjet njeri, e hap derën dhe nuk e sheh Zanën). S'paska njeri. Doktor, unë po iki., Ju rrini këtu në stol.

VIKTORI — Ju falemi nderit. (Hyn Agroni i veshur me pizhame.)

DRITA — Agron, si je sot?

AGRONI — Më mirë. Nuk kam më temperaturë.

DRITA — (Viktorit.) Njihuni... I fejuari im. (Viktori me Agronin shtrëngojnë duart. Drita me Agronin bisedojnë pak çaste pa zë).

AGRONI — Do të ikësh?

DRITA — Do të nisem për në fshatin Drizë. (Viktorit). Ditën e mirë, doktor.

- VIKTORI — Ditën e mirë!
- AGRONI — Po të shoqëroj deri tek dera. *(Dalin të zënë për dore. Zana kalon nga ambulanca në korridor).*
- ZANA — Po ti, shok, mos je i sëmurë?
- VIKTORI — Jo... jo... nuk kam asgjë.
- ZANA — Kujtova se mos...
- VIKTORI — Kërkoj doktor Besnikun. A është këtu?
- ZANA — Tani është duke bërë vizitën e të sëmurëve dhe kur viziton nuk do që ta shqetësojnë.
- VIKTORI — Domethënë se është këtu?
- ZANA — Po.
- VIKTORI — Do ta pres, sa të mbarojë vizitën. *(Zana hyn në ambulancë, merret me punë, por i kujtohet diçka dhe del përsëri në korridor).*
- ZANA — Po ti kush je?
- VIKTORI — Jam transferuar nga Tirana për të punuar në spitalin tuaj.
- ZANA — A? Ti je mjeku që?...
- VIKTORI — Po!
- ZANA — Ne kemi kohë që të presim. Na tha doktori që do të vijë një mjek nga Tirana... Por urdhëro brenda, doktor... ma jep valixhen... *(Hyjnë në ambulancë. Zana vendos valixhen prapa paravanit.)*
- VIKTORI — *(Ulet dhe i hedh një vështrim ambulancës.)*
- ZANA — Do ta kalosh mirë këtu!
- VIKTORI — *(Nëpër dhëmbë).* Sigurisht!
- ZANA — The gjë?
- VIKTORI — Jo... jo... Jam ca i lodhur nga rruga.
- ZANA — Dukesh... Por ulu *(I afron karrigen.)*
- VIKTORI — Të falem nderit!

ZANA — Në spitalin e Tiranës, ku ke punuar, doemos është ndryshe. Atje... ke pasur të bësh me shumë të sëmurë... Por dhe ne këtu, të të them të drejtën, kemi goxha punë. Veç të sëmurëve kohën më të madhe na e ha profilaksia: pastërtia, vaksinimet, kontrollet shëndetësore... Por ama kemi një kolektiv të mirë... Nejse, kur t'i njohësh do të bindesh vetë...

VIKTORI — Patjetër!

ZANA — Tani që erdhe dhe ti, doktor Besniku do ta ketë më lehtë.

VIKTORI — Sigurisht!

ZANA — Me Besnikun do ta kalosh mirë... Këtu lenë kokën për të...

VIKTORI — Ashtu?!

ZANA — Ama duhet të dish një gjë: besimin dhe respektin e njerëzve e ka fituar me mund e me djersë... Askush nuk të nderon sot po nuk punove. Apo jo?

VIKTORI — As topi nuk e lot!

ZANA — Jemi kooperativë e zmadhuar. Janë dhjetë fshatra që presin ndihmë nga ne.

VIKTORI — Sa? Dhjetë fshatra?!

ZANA — Po.

VIKTORI — Telefon a keni këtu?

ZANA — Kemi, si nuk kemi... Ja tek është...

VIKTORI — Të falem nderit.

ZANA — Siç duket nuk paske qenë ndonjëherë në fshat...

VIKTORI — Po me Tiranën a mund të flasësh?

ZANA — Po si jo? Me çdo vend mund të lidhesh.

VIKTORI — *(Del për të marrë telefonin. Zana e ndjek me sy, pak e habitur).*

ZANA — Sigurisht... Patjetër... Ashtu... As topi nuk e lot... S'po marr vesh gjë. Mos ndoshta e ka dhe nga lodhja!

VIKTORI — *(Nga jashtë.)* Alo, shoqe, Tiranën desha. A ka mundësi të më lidhësh. Mirë... do të të marr më vonë: *(Hyn Lumtoja, troket në derë dhe futet brenda në ambulancë.)*

LUMTOJA — Mirëdita, Zana!

ZANA — Mirë se vjen, shoqja mësuese!

LUMTOJA — *(E shqetësuar.)* Si është Bardha sot, moj Zana?

ZANA — Si të të them.

LUMTOJA — Më thanë që është rënduar.

ZANA — Po. Lumto.

LUMTOJA — Qe shëndosh e mirë. As unë nuk e kuptoj se si u sëmur ashtu menjëherë. Desha të pyes Besnikun se si do t'i vejë filli asaj vajze. *(Hyn Besniku me stetoskopin në qafë.)*

ZANA — Ja tek erdhi.

LUMTOJA — Mirëdita, doktor!

BESNIKU — Tungjatjeta!

LUMTOJA — Erdha të pyes për nxënësen time.

BESNIKU — Një minut, të lutem! *(Shkruan diçka në kartelë. Ia tregon Zanës dhe diçka bisedojnë pazë. Zana merret me punë.)* Tani urdhëro!

LUMTOJA — Si është puna e Bardhës?

BESNIKU — Po... Të them të drejtën me gjithë përpjekjet që po bëjmë për ta shëruar atë vajzë, gjendja e saj nuk po më pëlqen.

LUMTOJA — Si shpjegohet? Mos ka ndonjë gjë me rrezik? Mua mund të ma thuash ... Besoj se nuk më fsheh gjë.

BESNIKU — As unë nuk e di se si ndodhi. Kishte

marrë për mirë, kur një ditë vajza u keqësua...

Nejse... Kam besim se do ta shërojmë.

LUMTOJA — Të lumtë goja!

BESNIKU — Për këtë do të na ndihmosh dhe ti, Lumto.

LUMTOJA — Unë?... Por unë nuk jam mjek.

BESNIKU — Por je mësuesja e saj, ama. Sa herë që vjen në dhomën e Bardhës, asaj i shkëlqejnë sytë nga gëzimi. Kjo do të thotë që ardhjen tënde vogëlushja e pret me interesim dhe çdo gjë, dhembja, temperatura sikur i lehtësohen.

LUMTOJA — A ka mundësi ta shoh pak?

BESNIKU — Po të shoqëroj.

LUMTOJA — Të falem nderit!

BESNIKU — Dalim? (*Dalin. Pas pak Lumtoja kthehet në korridor*)

LUMTOJA — Sa shumë që përvëlonte! Sa ishte dobësuar! Ma këputi shpirtin tek e shihja të zbetë e të pafuqishme... Unë e kam parasysh Bardhën të shkathët, të gjallë, çamarroken e klasës. (*Hyn në Besniku.*)

BESNIKU — Hë?

LUMTOJA — Si do të bëhet me të, Besnik?

BESNIKU — Do të përpiqem ta shëroj. Disa sëmundje kështu janë: kanë periudha keqësimi, nuk largohen lehtë e lehtë... Më fal një minutë, (*Hyn në ambulancë.*)

VIKTORI — Doktor Besniku?

BESNIKU — Po ... urdhëro?

VIKTORI — Unë jam mjeku që u transferova në spitalin tuaj.

BESNIKU — Vërtet? Më fal, të lutem të më falësh. Unë isha pak i hutuar, po përse nuk më folët? Je doktor Viktori, apo jo?

- VIKTORI — Po, unë jam... Po e shoh që je shumë i zënë. Pres ...
- BESNIKU — Ulu, të lutem. Po si je? A u lodhe ndopak nga udhëtimi?
- VIKTORI — Që nga stacioni deri këtu erdha në këmbë.
- BESNIKU — S'ka gjë... Besoj se je kënaqur me panoramën e fshatit tonë. Ajo copë rrugë është pjesa më e bukur. E di? Unë shpeshherë e bëj në këmbë dhe të të them të drejtën kënaqem. Fshati ka romantikën e vet. Fushë që zverdhon, kodra me pemë, ajër të pastër, lumi që ndrit si shirit i argjendtë, njerëz që punojnë plot gëzim në arat pa mbarim...
- VIKTORI — Fshat i bukur me gjithë mend... I sistemuar,... por ama u lodha ca.
- BESNIKU — Do të mësohesh edhe me të ecur. Të ecurit të bën mirë,... të mban në formë. (*Ndërron bisedë.*) Do të të njoh me shoqen Lumto, mësuese në shkollën e fshatit (*Del në korridor, thërret Lumton dhe hyjnë në ambulancë. Lumtoja dhe Viktori shihen gjatë. Ai ia shtrëngon dorën me të dy duart.*) Doktorin ka ardhur në fshat tek ne dhe do të punojë në spitalin tonë.
- VIKTORI — Gëzohem!
- BESNIKU — Ke qenë tjetër herë në këtë fshat?
- VIKTORI — Jo!
- BESNIKU — Unë dhe Lumtoja jemi qytetarë. Po të them të drejtën nuk e ndiejmë veten keq këtu. Kooperativistët janë njerëz bujarë, të sigurtë e të respektueshëm... Ke për t'i njohur dhe do të bindesh.
- VIKTORI — S'kam asnjë dyshim... Ndoshta është kështu si thua.

BESNIKU — Jo ndoshta, por kështu është.

LUMTOJA — Kjo është më se e vërtetë!

(*Besnikut*) Unë po iki, ju keni punët tuaja...

Ditën e mirë!

BESNIKU — Mirupafshim!

VIKTORI — Ditën e mirë! (*Lumtoja del*)

BESNIKU — Si e kam profesor Petritin, si është me shëndet?

VIKTORI — Edhe ai u transferua në spitalin e një rrethi.

BESNIKU — Ashtu? Është mjek i zoti... Studjon mjaft. Njeriu gjithmonë ka diçka për të mësuar. Jeta midis njerëzve është një shkollë e madhe, është laboratorin më i madh, do të thoshja...

VIKTORI — E çfarë do të mësojë tani profesor Petriti, atje ku ka vajtur, ë! Çfarë? Duhet të jemi objektive. Për mendimin tim ai mund të japë vetëm atje ku punonte më parë.

BESNIKU — Më vjen keq, po nuk jam dakord me mendimin tënd. Edhe njerëzit në bazë kanë nevojë për specialistë, për njerëz të aftë. Prandaj mjekët duhet të venë sa më afër njerëzve.

VIKTORI — (*I zënë ngushtë.*) Nuk desha të thosha atë... E kisha fjalën tek fakti se ai është i pazëvendësueshëm.

BESNIKU — Sot nuk ka më njerëz të pazëvendësueshëm... Kur erdha këtu gjuhëgjatët filluan të pëshpërisin. «Po e mbushi motin doktori këtu, ne shpohemi në hundë»... Unë i mbusha tre vjet që banoj e punoj këtu në fshat, po llafazanët nuk u shpuan në hundë... (*Qesh*).

VIKTORI — Po të doni e lëmë këtë bisedë. A kanë menduar për mua se ku do të banoj?

BESNIKU — Mos u shqetëso. Kryesia e kooperativës
i ka marrë të gjitha masat, të ka caktuar një
dhomë.

VIKTORI — Ku?

BESNIKU — Diku aty pranë shkollës.

VIKTORI — Po për të ngrënë?

BESNIKU — Në mensë!

VIKTORI — A hahet mirë?

BESNIKU — Si hanë të gjithë.

VIKTORI — Dhoma a ka krevat?

BESNIKU — Këtu të gjithë flenë nëpër krevate me
sustë.

VIKTORI — Më fal që pyes, por jam ca merakli.
S'ke ç'i bën, jam mësuar kështu ... Mos ma merr
për të keq.

BESNIKU — Mos u bëj merak, të gjitha do të rre-
gullohen... Me të vërtetë nuk ke qenë ndo-
njëherë në fshat?

VIKTORI — Kam qenë si jo... por për pak ditë...
Bile origjinën e kam nga fshati.

BESNIKU — Fshati ka ecur përpara. Do të dalim së
bashku, do të të njoh me shokët e kryesisë së
kooperativës. Do të të çoj edhe në dhomën ku
do të banosh se ndoshta... Po më parë vendosu
këtu. Po pate nevojë edhe mund të qetëso-
hesh.

VIKTORI — S'e ndiej të nevojshme.

BESNIKU — Si të duash. Unë po shoh të sëmurët,
ndërsa ju çlodhumi. (*Dalin. Pas pak hyn Zana
dhe mbas saj Zyloja.*)

ZYLOJA — Moj Zana.

ZANA — Hë, xha Zylo.

ZYLOJA — Si është Bardha?

- ZANA — Po... diçka më mirë.
- ZYLOJA — Çdo të thuash me këtë «diçka më mirë»?
- ZANA — Po ja...
- ZYLOJA — Të vete ca ta shikoj.
- ZANA — Nuk mund të të le, xha Zylo. Mos të të vijë keq. E kam të ndaluar.
- ZYLOJA — Po unë e kam evlat, moj. Dua ta shikoj. Si u bënë kjo punë kështu, xhanëm? Një e dy vetëm një fjalë ke në gojë: Nuk lejohet! Është e ndaluar!
- VIKTORI — (*Duket tek dera.*) — Ç'keni?... ç'keni? Ç'është kjo zhurmë. Ka të sëmurë këtu ... Ku jemi, në han?
- ZANA — Do që të hyjë se ka vajzën të shtruar, doktor.
- ZYLOJA — O shoku doktor.
- VIKTORI — E mora vesh... po ule zërin. Nuk je në fushë këtu. (*Zanës.*) Edhe ti deri sa nuk ka njerëz lere 5 minuta, drejt ta hajë... (*Del.*)
- ZYLOJA — E dëgjove?
- ZANA — Këto janë rregulla që duhen respektuar. Unë s'mund t'i thyej ato.
- ZYLOJA — Atje ku doni ju i thyeni që ç'ke me të.
- ZANA — Më kupto drejt, xha Zylo, nuk mundem.
- ZYLOJA — (*I inatosur.*) Unë do të hyj!
- ZANA — Xha Zylo, nuk bën kështu. Pastaj ti po më pengon (*Hyn Lumtoja*).
- LUMTOJA — (*Sheh për qark. Nën zë.*) Ku vajti... Viktori?
- ZANA — Brenda. (*Xha Zyloja matet të hyjë tek të sëmuret.*) Jo andej, xha Zylo.
- ZYLOJA — Moj Lumto! Thuaj edhe ti të më lërë.
- LUMTOJA — Do t'i them mos të të lërë.

ZANA — E dëgjove? (Del.)

LUMTOJA — Ç'ke? Pse je i inatosur?

ZYLOJA — (Ulet tek stoli.) Po ja, moj shoqja mësuese, nuk më le të futem pak në dhomën e Bardhës.

LUMTOJA — Prandaj të kërkoja. Vajta edhe në shtëpi. Vajza nuk duhet shqetësuar. Pak më parë isha tek ajo.

ZYLOJA — Vërtet? Si është sot?

LUMTOJA — Besniku po ia bën të gjitha mjekimet.

ZYLOJA — Është pak më mirë?

LUMTOJA — (Eviton vështrimin.) Do të bëhet edhe më mirë, për këtë mos ki asnjë dyshim, xha Zylo.

ZYLOJA — Si, moj bijë, nuk kam besim! Kur e ke parë ti, njëlloj është sikur e kam parë vetë.

LUMTOJA — Eja tani të shkojmë e ta lëmë Bardhën të flierë. Pastaj... edhe Zana ka punë me të sëmurët. Mirupafshim, Zana!

ZYLOJA — (I penduar hap derën dhe futet në ambulancë) Më fal, moj bijë, se ndoshta e teprova ca, por kur ka keq njeriu edhe e shkel ndonjëherë. Mos ia vërë re plakut.

ZANA — Mirë ardhshi (Del Zyloja dhe Lumtoja. Hyn Viktori dhe sheh Lumton në prag të derës).

VIKTORI — Lumto! (Ajo s'e ka dëgjuar dhe del).

ZANA — Të drejtë ka dhe ai... po...

VIKTORI — Çfarë po... Më mirë ta kishe lënë për një çast se sa na u bë gjithë ajo zhurmë, që shqetësoi gjithë të tjerët.

ZANA — Jo doktor.

VIKTORI — (I nxehur.) Mos më thuaj jo, por shih njeriun me cilin ke të bësh...

ZANA — Si njeriun?

VIKTORI — Fshatar, moj shoqja infermiere. Ku je këtu? Në qytet?... Kaq ia thotë. Prandaj shih e bëj dhe jo si puna e kalit të karrocës... *(Del për të marrë telefonin; dëgjohe zëri nga jashtë.)* Alo, alo! Shoqja centraliste, më jepni Tiranën. Kush jam? Një mjek i ri këtu në spitalin e kooperativës ... Ju falemnderit! *(Pauzë)* Nuk ka njeri... Si është e mundur? Hajde ters, hajde... Nuk e kam më ju, jo. *(Lë telefonin.)*

ZANA — Familjen more?

VIKTORI — Familjen...

ZANA — Kaq shpejt të mori malli? Si duket s'je larguar ndonjëherë nga njerëzit.

VIKTORI — Po dhe s'jam larguar...

ZANA — Mos u mërzit, me ne do ta kalosh mirë. Kot e ke marrë pa qejf ardhjen në spitalin tonë.

VIKTORI — Nga e more këtë të dhënë ti, moj shoqe? *(Nervoz.)* Të lutem shumë vazhdo punën tënde aty ku je dhe mos më bëj moral se kam disa muaj që e dëgjoj këtë muzikë.

ZANA — Dëgjo doktor... megjithëse nuk doja t'ia fillonim kështu, po meqë e nise vetë shumë keq... mos më ndërpre. Fshatarët ne i kemi të edukuar, të mirë, pavarësisht se ai bërtiti,... unë i jap të drejtë se kishte hall... E para, s'ke të drejtë të na quash kështu dhe e dyta mos na bëj të shkelim rregullat...

VIKTORI — *(E sheh me vërejtje.)* Të ra hunda ty... Leri fjalët e shiko punën aty... atë bëj ti.

ZANA — Më duket se po zemërohesh kot.

ISLAMI — *(Nga jashtë.)* Hiç mos u bëj merak, o Zylo, e kalon ajo se është e re... *(Hyn)* Hë, moj çu-

- pë... Zyloja po ma qante hallin, i shkreti, për të bijën... Kaq sëmurë e ka?...
- ZANA — E ka ca... Prind, xha Islam.
- ISLAMI — Fjalë plaku fole.
- ZANA — Ç'e mirë të solli këndej?
- ISLAMI — Pleqëria, moj bijë. Pleqëria më solli. (*Kollitet.*) Janë habere këto. Besniku ku qenka këshu?
- ZANA — Ka dalë, po shpejt do të kthehet. Po të duash prite...
- ISLAMI — (*Viktorit.*) Edhe ti, o shok, i sëmurë je?
- VIKTORI — (*Bën sikur nuk e dëgjon.*)
- ISLAMI — Na, moj çupë, nga ka ardhur ky shoku?
- ZANA — Nga Tirana. Është mjek.
- ISLAMI — (*I habitur.*) Ç'thua moj?! Doktor qenka? Po ç'ka që nuk flet? (*Ngadalë.*) Më duket se nuk e kuptoka shqipen. E vritka lart.
- ZANA — (*Kafshon buzën dhe i zë krahun Islamit, Viktorit.*) Doktor, xha Islami është i sëmurë dhe kërkon të vizitohet.
- VIKTORI — (*Pa kthyer kokën.*) Nga se ankohet?
- ISLAMI — (*I nxehur.*) Po ti kthehu një herë këndej, o lum miku, dhe pastaj pyet se ç'kam... Ti nuk po bëhesh mbarë të më hedhësh as sytë, o derëbardhë.
- VIKTORI — (*I zënë ngushtë.*) Çfarë të dhëmb!
- ISLAMI — (*Ulet tek krevati i vizitës, shkopsitet dhe tregon një pjesë të trupit.*) Ja këtu, sikur më shpon njeri me thikë.
- VIKTORI — (*E viziton pa kujdes.*) Me siguri je ftohur ca. (*Shkruan recetë.*) Pak aspirinë, çaj të ngrohët dhe një fërkim me kamfora.
- ISLAMI — (*Duke rregulluar teshat.*) Vesh të mprehtë paske! Vizitë më bëre! Hë më të lumtë!

VIKTORI — Nuk kam qejf të bëj shaka.

ISLAMI — As unë nuk e kam atë nge tani. Kam ardhur për hall. Por e shoh se nuk e bënë ke qejfin qeder. (*Viktori i ka zgjatur recetën Islamit, por ai nuk e merr. Zanës.*), Mirupafshim, bijë, do të vij kur të jetë doktor Besniku, ai na i qan hallet neve. (*Del dhe kthehet prapë*). Më fal se të prisha qetësinë! (*Del.*)

VIKTORI — Ç'është ky? Ç'punë bën?

ZANA — Është stallieri i kooperativës.

VIKTORI — Pse u zemërua ashtu? Si i erdhi?

ZANA — Nuk vepruat mirë, doktor. Nuk u sollët...

Mos e shih ashtu. Ai është një nga njerëzit më punëtorë këtu tek ne... më i respektuari.

VIKTORI — Edhe ti, qepe më mirë.

ZANA — Unë?!

VIKTORI — Ti... po kush, unë?

ZANA — Po përse?

BESNIKU — (*Hyn në korridor, dëgjon grindje dhe tund kokën.*)

VIKTORI — Unë këtu nuk jam hu gardhi... Leri fjalët... Doktor Besniku jam unë tani këtu.

ZANA — Unë e kuptoj...

VIKTORI — Po e shoh... po e shoh! E lemë këtë bisedë tani! (*Hyn Besniku.*)

ZANA — Hë, doktor? Si ishte?

BESNIKU — Çka...

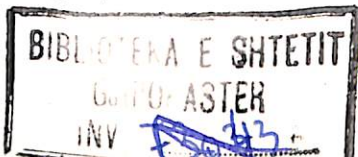
ZANA — Nuk ka asnjë ndryshim?

BESNIKU — Është shpejt akoma... Po çfarë ka ndodhur?

VIKTORI — (*Nuk përgjigjet*)

BESNIKU — Zana, çfarë keni.

ZANA — Asgjë! (*Del në korridor e zemëruar.*)

BESNIKU — Shoku Viktor, kur hyra në korridor dëgjo-
va disa fjalë të thëna me një ton që nuk lejohet...

Këtë ta them si shok ...

VIKTORI — Ma bëri borxh. Kjo infermiere është e pa-
edukuar.

BESNIKU — Gabohesh. Unë kam tre vjet që punoj me
të dhe e njoh. Mund të them se ajo është punëto-
re, e ndërgjegjshme dhe i ka shoqet e rralla... Këtë
e them me përgjegjësi.

VIKTORI — Mund të jetë punëto-
re, po kjo s'do të thotë
se nuk mund të jetë dhe një llafazane e keqe. (*Hyn
Zana e cila ka dëgjuar dialogun.*)

BESNIKU — Zana, shko në detyrë...

ZANA — (*E përmbajtur.*) Po... doktor... (*Del.*)

BESNIKU — Mendoj se për ju është akoma shpejt të jep-
ni gjykime për njerëzit.

VIKTORI — Ndoshta ... Por nuhatja dhe çfarë ndodhi
flasin ndryshe ...

BESNIKU — U njohët me të sëmurët.

VIKTORI — Jo akoma... Sa për sot mjafton që njoha
dhomën ku do të fle, vendin ku do të ha dhe...

BESNIKU — Dhe vendin ku do të punosh.

VIKTORI — Po ... Edhe nga puna do të filloj. (*Vesh
bluzën me nervozizëm.*)

(*Dëgjohet zhurma e traktorit. Nga aneksi hyn
Agroni i veshur me pizhame.*)

AGRONI — Me leje, shoku Besnik?

BESNIKU — Urdhëro! Ç'pate që u ngrite nga krevati?

AGRONI — Po ja ... kisha një lutje.

BESNIKU — Po thuaje, mor Agron. Thuaje ta dëgjoj-
më bashkë me doktor Viktorin.

AGRONI — Siç e dini unë jam traktorist... Po rrija në
krevat, kur dëgjoja zhurmën e traktorit që po pu-
non në arën këtu pranë. E nget ndihmësi im ...

Por ajo zhurmë nuk po më pëlqen fare, me siguri që do të ketë ndonjë defekt në valvolat... Ka rrezik të prishet motori...

BESNIKU — E dëgjon, Viktor. Edhe Agroni në njëfarë mënyrë është mjek. Me të dëgjuar rrahjet e motorit e kupton defektin. Në gjuhën tonë kjo do të thotë: i vuri diagnozën.

AGRONI — E po, kam kaq vjet që merrem me traktorë. Ia njoh dhëmbë e dhëmballë motorit.

BESNIKU — Po mirë ... çfarë këndon të bësh ti, Agron?

AGRONI — T'i vi në ndihmë shokut, sepse ai është i ri e pa përvojë. Dua vetëm një orë leje.

VIKTORI — Shko ore shtriu në krevat! Ka kush e bën atë punë!

BESNIKU — *(Ndërhyn.)* Viktori ka të drejtë... Dëgjo, Agron... Thuaji Zanës, që ta sjellë ndihmësin tënd këtu dhe ti shpjegoja defektin... Nuk bën që të dalësh jashtë, është ftohtë akoma.

AGRONI — *(Hesht një çast.)* Të falemnderit! *(Del.)*

BESNIKU — Hë! Si e kupton ti këtë, të lutem? Megjithëse është i sëmurë, ai prapë do të ndihmojë shokun. Duket që i hanë duart për punë atij njeriu.

VIKTORI — Pse ma thua këtë?

BESNIKU — Sepse ty të kam këtu... pranë. Pastaj gjithmonë kemi nevojë të mësojmë. *(Hyn Zana.)*

ZANA — *(Besnikut)* Doktor, s'paskeni ikur?

BESNIKU — Jo Zana, sonte nuk do të largohem fare... Bardha ...

ZANA — Sot je lodhur.

BESNIKU — Është e domosdoshme... A bisedova gjë me Agronin?

ZANA — Tani do të dërgoj të thërrasin ndihmëstraktoristin. *(Del.)*

BESNIKU — Po shkoj të shoh pak një të sëmurë dhe do të kthehem (*Del.*)

VIKTORI — (*Bie zilja e telefonit.*) Mama, ti je... Jam Viktori ... U lodha ca, por më në fund mbërrita... Tani e pati kjo punë. Çfarë do të bëj, the? Atë punë që bën një mjek fshati në një spital të vogël. (*Pauzë.*) Si? Punë shkencore? E, moj mama! Po unë atë hall kisha, që nuk doja të vija këtu... Por as ti nuk më kuptove? Mirë, mama, mirë, unë do të vi dhe një herë, ti lëviz gurët aty. Si?... E mirë, mirë, s'ke faj ti, fajin e kam unë që të thashë. (*Ul telefonin.*) Nuk të vjen të pëlçasësh... Daulle më është bërë koka... Po kësaj si t'i thuash?! (*Hyn Lumtoja.*)

LUMTOJA — Kujt? ...

VIKTORI — Si kujt?

LUMTOJA — Me kë po flisje?

VIKTORI — Ah! Po ... se ç'mu kujtua ... (*Hyn Besniku.*)

BESNIKU — Filluat të njiheni? (*Lumtoja e Viktori shohin njëri-tjetrin*) Lumto, tregoi për fshatin, tregoi ... Ne e kemi këtë të drejtë, ndërsa ti duhet të na dëgjosh... Më vonë pasi të kesh bërë një farë kohe këtu, do të kesh radhën t'u flasësh për fshatin atyre që do të vijnë. (*Qeshin.*)

LUMTOJA — Si është Bardha?

BESNIKU — Tek ajo isha!

LUMTOJA — Hë?

BESNIKU — Po ...

VIKTORI — Kur është rëndë, pse e mbajmë këtu? Dërgojeni në spitalin e rrethit.

BESNIKU — Ne duhet ta shërojmë atë vajzë, kupton?

VIKTORI — Me se! Po sikur ...

BESNIKU — Çfarë sikur? ...

VIKTORI — E gjithë përgjegjësia do të bjerë mbi ne.
Hajde pastaj dëgjo fjalë.

BESNIKU — Lumto, shko ti, shko. (*Lumtoja sheh Viktorin dhe del.*) Ne nuk duhet të kemi frikë nga përgjegjësia.

VIKTORI — Ju jeni mjaft i lodhur, prandaj shkoni në shtëpi e qetësohuni. Unë po rri në spital, mos kini asnjë merak.

BESNIKU — Ne jemi kolegë dhe s'ka pse të kem merak ... Po, sidoqoftë, unë kam kohë që merrem me të dhe ia di ... Nuk ... (*Zilja e telefonit. Besniku merr receptorin.*) Urdhëroni! Spitali, Besniku jam ... Ju jeni, shoku Rexhep? Patjetër, mos u bëni merak. Që tani bile, mos u shqetësoni. (*Vendos receptorin.*)

VIKTORI — Kush ishte?

BESNIKU — Shoku Rexhep, kryetari i këshillit.

VIKTORI — Ç'ka ngjarë?

BESNIKU — Në fshatin Drizë është një e sëmurë që duhet ta vizitojmë.

VIKTORI — Sa mban fshati që këtu?

BESNIKU — Një orë në këmbë ... Vetëm se është ca malore. (*Pregatitet menjëherë.*)

VIKTORI — Por a nuk pret puna deri nesër? Po erret. Fshat është. Rrugë pa rrugë (*Besniku e shikon drejt në sy.*)

BESNIKU — Nuk dihet se ç'rast është. (*Merr çantën.*)
Atëherë juve do të prisni derisa të kthehem unë, Viktor.

VIKTORI — Sigurisht! ...

BESNIKU — (*Thërret.*) Zana!

ZANA — (*Nga jashtë.*) Urdhëro, doktor! (*Hyn.*)

BESNIKU — Zana, unë po nisem ... këtu ke Viktorin ... (*Viktorit.*) Doktor, kujdes Bardhën dhe për

ndonjë urgjencë tjetër ... Mirupafshim, nuk besoj të vonohem. (*Del*).

ZANA — Sa të mbaroj injeksionet, erdha.

VIKTORI — Të pres. (*I vë dorën mbi sup. Zana e sheh dhe del, pas pak hyn Lumtoja nga dhoma e Bardhës.*)

LUMTOJA — Ku është Besniku?

VIKTORI — U nis për një urgjencë. Përse e kërkon?

LUMTOJA — Jo ... Jo ... s'ka asgjë ... Tani Bardha është qetësuar. (*Niset të dalë.*)

VIKTORI — Lumto!

LUMTOJA — Fol!

VIKTORI — Lumto, kot që nuk u bërë mjeke.

LUMTOJA — (*Qesh.*) Asnjëherë nuk më ka shkuar ndër mend që të bëhem mjeke. Më ka pëlqyer të jem mësuese, të mësoj fëmijët! Kjo më jep kënaqësi.

VIKTORI — Bluza e bardhë të paska hije.

LUMTOJA — Edhe detyra e mësuesit është po aq humanitare sa dhe ajo e mjekut.

VIKTORI — Nuk thashë se jo... por si të të them.

LUMTOJA — Nuk jam dakord me mendimin tënd.

VIKTORI — Ke ngelur gjithmonë po ajo që ke qenë.

LUMTOJA — Ndërsa unë do të thosha se ti je po ai që ke qenë dikur.

VIKTORI — Lumto!

LUMTOJA — Fol!

VIKTORI — Mos u nxito të më japësh përgjigje menjëherë.

LUMTOJA — Po të dëgjoj.

VIKTORI — Besoj se këtë radhë do të më dëgjosh deri në fund... Kam shpresë se së shpejti mund të kthehem përsëri në qytet... Ti si mendon?

LUMTOJA — Ti e di mendimin tim ... Për këtë paske ardhur? (*Niset të ikë.*)

VIKTORI — Zbatova urdhërin... Prit! Vetëm një gjë duhet të dish: në këtë fshat kërkova të vija, sepse ishe ti këtu.

LUMTOJA — Shumë keq që paske ardhur me këto mendime.

VIKTORI — Nuk paske ndryshuar aspak!

LUMTOJA — As ti!

VIKTORI — *(I zemëruar.)* Filloi prapë kapitulli i parë. *(Sheh orën.)* Ne jse ... Do të desha të vazhdonim bisedën. Por dua të njihem me të sëmuret... Do të bisedojmë prapë. *(Del.)*

LUMTOJA — Ah! Viktor, Viktor. Me gjithëse u bë kaq kohë që s'jemi parë... ti s'paske ndryshuar fare.

AKTI I DYTË

Skena paraqet 3-4 pemë. Në sfond duken arat e mbjella me grurë, një varg kodrash, shtëpi fshati të reja, aty këtu dhe ndonjë shtëpi me dy kate. Në të majtë një urë e vogël. Në të djathtë një stendë, ku vendosen fletërrufe. Cicërima zogjsh. Në skenë është Artani duke lyer me furçë pemën e fundit me gëlqere.

ARTANI — Ja dhe pema e fundit mbaroi. (*Hipën mbi urën e vogël*) Ej, ju andej, si shkoni?

DRITA — (*Nga jashtë.*) Mbaruam, Artan, mbaruam.

ZANA — (*Nga jashtë, nga krahu tjetër i skenës.*) Edhe ne mbaruam. (*Hyjnë në skenë, duke fshirë teshat, me kova plastmasi, furçe, Drita, Zana, kuzhinierja, Zyloja, Qemali.*)

ARTANI — Unë sot mund të them se fshati ynë nuk ndryshon shumë nga qyteti... Po nesër?

ZANA — Nesër do të jetë me siguri si qyteti.

KUZHINIERJA — Ashtu, moj të keqen nëna, ashtu... Ah, sikur të isha dhe ca më e re...

ZANA — (*I afrohet.*) Dhe buzë lumit nën hijen e pemëve me ...

- KUZHINIERJA — Me Hasanin tim kapur për krahu...
(*Qeshin të gjithë.*)
- QEMALI — Me xha Islamin ...
- KUZHINIERJA — (*E kërcënon.*) U më marrç të keqen!
(*Qeshin. Hyn Lumtoja.*)
- LUMTOJA — Ç'është ky gaz?
- ZYLOJA — (*Me shaka.*) Kërkon të na martohet dhe një herë kuzhinierja... (*Qeshin.*)
- KUZHINIERJA — Mos ma qaj hallin mua, o Zylo...
Apo i mat njerëzit me kutin tënd...
- ARTANI — Të vuri përpara, o xha Zylo... Mos u dorëzo.
- KUZHINIERJA — E çfarë të thotë?... Atë e tregon shkopi që mban në dorë. (*Zyloja ngre shkopin në ajër, gjoja për ta goditur. Zana ia kap.*)
- ZANA — Po si, po si ... Kur nuk ia del dot me fjalë, atëherë e ngre shkopin përpjetë.
- KUZHINIERJA — Epo, burrë zamani.
- ZYLOJA — (*Kërkon të flasë*)
- ZANA — Rri mos fol, xha Zylo se e shkele.
- ZYLOJA — Po kur ka keq tjetri...
- LUMTOJA — Rregulli është rregull. Ti këtë e di. Ja, për shembull grupi ynë i kreu detyrat nën drejtimin tënd dhe të dëgjoji deri në fund. Apo jo?
- ZYLOJA — Pooo! ... Dhe më nderuat ... Bukur i keni lyer. (*Vështron pemët.*)
- LUMTOJA — Prandaj rregullat që janë vendosur në spital, duhet t'i respektojmë që të gjithë.
- ZYLOJA — Po ti e pe, moj shoqja mësuese, se unë i kërkova ndjesë Zanës, (*Zanës.*) Apo jo, moj bijë?
- ZANA — Po, xha Zylo.
- KUZHINIERJA — Mos kërko, po të duash.
- ZYLOJA — Fillove prapë ti ... M'u bë tamam si Drita

e Myrtos, sepse ajo më ngacmon e më është ngjitur
tamam si rrodhe... (*Qeshin*)

DRITA — (*I afrohet.*) Xha Zylo, ja tek jam.

ZYLOJA — A shejtane, ti ... Nejse, t'i lëmë shakatë ...
Juve u lumshin duart, që të gjithëve, më kënaqët
e më nderuat. Ama dhe unë fjalët më të mira do
të them për ju.

LUMTOJA — Xha Zylo, unë të raportoј se nxënësit e
klasës sime i mbaruan së lyeri të gjitha pemët.

ZYLOJA — Pëllumbat e xha Zylos ... Si gjithmonë fëmijët
tanë i kemi në ballë. (*Hyn Islami me një fletërrufe të madhe në dorë dhe shkon e vendos në stendë*).

ARTANI — Ç'e ke këtë, o xha Islam?

ISLAMI — Po ju këndoјeni një herë ... Ja tek e keni.
(*Ulet diku, nxjerr kutinë e duhanit dhe matet të dredhë një cigare*).

ARTANI — (*I afrohet stendës.*) Oh, e paska për doktorin!

KUZHINIERJA — Je në vete, ore Islam?! Por ne e kemi goxha doktor.

ISLAMI — Po ju lexoјeni një herë. (*Të gjithë i afrohen stendës*).

LUMTOJA — E ka për Viktorin.

KUZHINIERJA — Thashë se mos e kishte për doktor Besnikun.

ISLAMI — Vetëm po të më kishin rrjedhur trutë, do të bëja një gjë të tillë.

ZYLOJA — Iu qepe, që iu qepe atij doktorin.

ISLAMI — Unë kam shkruar atë që ndjej dhe dua që ta ndihmoј.

LUMTOJA — Më duket se xha Islami bëri mirë që i vuri fletërrufe. Ai ka shumë të drejtë kur thotë se kërkon ta ndihmoјë.

ISLAMI — *(I nxehur.)* E po më thoni ju, ku e kemi Viktorin? Ku është ai? Dhe aq më tepër sot që është ditë aksioni.

ARTANI — Ja se çfarë thotë në fletërrufe: «Mjek kemi dhe mjek s'kemi. Kokën e ka në qytet, ndërsa këmbët këtu në fshat. Nuk i pret mirë njerëzit në vizitë, për shembull mua as që begenisi të më vizitojë mirë. Mendoj se është më mirë t'ia themi gjërat troç, sepse kështu e ndihmojmë dhe nuk ia lëmë të metat që të trashen si shualli i këmbës. Unë kështu mendoj, nëse e kam gabim shokët le të më kritikojnë.

ZANA — Të lumtë, xha Islam. Ti e ke shumë drejt ... Pastaj, këtu nuk është fjala vetëm për Viktorin, por dhe ne të tjerët kemi se çfarë të shikojmë në veten tonë ...

LUMTOJA — Mua më duket se xha Islami e ka vënë gishtin tamam në plagë. Edhe ne ia kemi thënë Viktorit, por ai me sa duket vazhdon më të tijën. *(Hyn Vera me një kovë e furçë dhe Besniku.)*

VERA — Lumtoja ka të drejtë. Dhe ne që të gjithë me këtë gjuhë duhet të flasim... Po Viktorin ne duhet ta kemi në mesin tonë, sepse ai është njëri ynë ... Ne duam që dhe ai të flasë me këtë gjuhë.

ISLAMI — Pa më thoni: po këta nuk janë qytetarë: Besniku, Lumtoja, Artani? Këta nuk kanë prindër dhe familje?

VERA — Jo çdo njeri e kap dhe e kupton menjëhërë të renë, kryesore është që të gjithë ne, që punojmë e jetojmë me Viktorin, duhet ta ndihmojmë që dhe ai ta kuptojë e të bëhet një luftëtar i denjë për rrugën tonë.

(Dëgjohet zhurma dhe sirena e trenit që kalon. Të gjithë përshëndesin trenin me dorë.)

ARTANI — Shoqja Vera, po shkoj në stacion të marr gazetat.

VERA — Mirë, Artan!

ARTANI — Ika. (Del).

VERA — Fluturoi.

KUZHINIERJA — Tani duhet të fluturojmë dhe ne, mua më pret kuzhina, kurse Islamin... (Niset:)

ISLAMI — Mua më pret stalla.

DRITA — Lumton e pret: pikë, pikë, pikë ...

KUZHINIERJA — (Kthehet nga rruga.) Ua! Ç'është kjo pikë, pikë, pikë. Moj thëngjill i mbuluar!

LUMTOJA — Ama Dritën dëgjon ti?

VERA — Nejse! Kur t'ia bëjë bam një ditë, do të na e thotë edhe ne ...

KUZHINIERJA — Kur të ma thuash mua, mos më hajde pa llokume në kuzhinë. (Qeshin.)

LUMTOJA — (Dritës.) Moj ti, ç'qe ky muhabet kështu?

DRITA — Ashtu kot ... Ika unë se më pret televizori.

LUMTOJA (Kurioze.) E ç'është ky televizor?

DRITA — Do ta marrësh vesh. (Del.)

BESNIKU — (Verës.) Si është kjo punë?

VERA — Hë, se ku ka zë, nuk është pa gjë.

BESNIKU — A, Lumto, Lumto...

LUMTOJA — Po jo, mor doktor Besniku ... Sikur nuk e njeh Dritën.

BESNIKU — Nejse! Në mos sot një ditë do t'ia bëjë bam... Ika se më presin në spital. (Kalon përpara fletërrufesë. Ndalet.) A, Viktor, Viktor!

LUMTOJA — Do ti bëjë mirë!

BESNIKU — Duhet ta ndihmojmë ...

NJË ZË NGA JASHTË — Lumto, a është aty shoqja Vera?

LUMTOJA — Këtu është.

ZËRI NGA JASHTË — I thoni pak se e kërkojnë!

VERA — Mua më falni, besoj se nuk do të vonohem.
(Lumtos.) Ti, Lumto, më prit ca se dua të bisedoj. (Del. Hyn Zyloja.)

BESNIKU — (Përpara fletërrufesë.) Eh, mor Viktor!

ZYLOJA — Më duket sikur është fryrë ca!

LUMTOJA — Unë them se jo.

ZYLOJA — Unë sikur e njoha një çikë më mirë se më lidhi halli me të. Ai u gdhi bashkë me Besnikun. Këtë mund ta thotë dhe vetë doktori. (Tregon Besnikun.)

BESNIKU — Kjo është e vërtetë.

ZYLOJA — Edhe me mua është sjellë mirë. Vajzën më la ta shikoj.

BESNIKU — Këtë nuk duhej ta bënte.

LUMTOJA — Ne të dëgjuam të gjithë për detyrën që na ngarkove. Po të kishte bërë secili sipas kokës s'do të kishim bërë as gjysmën e asaj që u bë sot... Tani nuk fole drejt, xha Zylo.

ZYLOJA — Pse nuk fola drejt? Kështu është... Mua po më vdiste çupa ...

BESNIKU — Vetë e more më qafë.

ZYLOJA — Unë?!

BESNIKU — Ti! Çfarë i dhe për të ngrënë?

ZYLOJA — Si çfarë i dhashë?

BESNIKU — Hë, de, çfarë?

ZYLOJA — (I zënë ngushtë.) Byreku sapo ishte bërë dhe dy vezë të ziera ...

BESNIKU — Hasmi i sëmundjes! Jo vetëm që nuk tregove, po porosite Bardhën të hante e të mos bënte zë se çfarë i kishe sjellë. Ne vramë mendjen se nga

i erdhi gjithë ajo temperaturë dhe puçrat që i mbushën trupin.

ZYLOJA — *(I dëshpëruar.)* Si more?! Phuuu! Ç'paskam bërë! *(Ulet mbi një gur.)*

LUMTOJA — Ja kështu ndodh, kur nuk pyet...

ZYLOJA — *(Duke vështruar nga fshati.)* Plaka e Myrtos, moj... ajo... si të them... Jepi, more; çupës të hajë më tha, se, po të dëgjonim doktorët, do të kishim vdekur me kohë.

BESNIKU — Ku paske vajtur! Tek ajo që i ka dalë emri disa herë nëpër mbledhje e nëpër fletërrufera. *(I afrohet.)* Xha Zylo, mos i ke çuar vajzës fshehurazi ndonjë nuskë ...

ZYLOJA — *(Çohet në këmbë i zemëruar.)* More hak më duket ... Më rëndove.

BESNIKU — Si mund të mendosh se mora hak ndaj teje?

LUMTOJA — Xha Zylo!

BESNIKU — *(Sheh orën.)* Ne prapë do të bisedojmë ...
Mua më falni, se më presin. *(Del.)*

LUMTOJA — Besnikun e rëndove si shumë.

ZYLOJA — Nuk e dëgjove si tha?

LUMTOJA — E dëgjova. Por ajo që tha ai është e vërtetë ...

ZYLO — Edhe ti!

LUMTOJA — Për ushqimin që i shpure Bardhës, unë i tregova Besnikut. Kjo gjë e ndihmoi për punë të mjekimit, pasi ai dyshoi se mos i bënë reaksion ilaçet dhe po mendonte t'i ndërpriste ...

ZYLOJA — Ashtu, ë?!

LUMTOJA — Ja pse duhet të bëjmë ashtu si thotë mjeku, sepse ai i ka gjërat të bazuar në shkencë.

ZYLOJA — Domethënë unë e kam fajin! ... Kështu është. Koka bën, koka pëson. E hidhur është por është më se e vërtetë.

LUMTOJA — (*Qesh.*) I çuditshëm je, more xha Zylo.

Po të mos kishe këto të kërcyera hop-hop dhe që harron se çfarë thua, s'besoj ta gjenim një xha Zylo tjetër në botë.

ZYLOJA — Po xha Zylo ama!

LUMTOJA — (*Duke qeshur.*) E sigurisht vetëm xha Zylo.

ZËRI AGRONIT — (*Jashtë*) Drita, mbaje mirë.

ZËRI I DRITËS — (*Jashtë.*) U lodha. Dale ca.

LUMTOJA — Drita, e morët televizorin? (*Hyn Drita.*)

DRITA — E morëm, moj Lumto, e morëm.

ZYLOJA — E gëzofshi! ... O ç'do kënaqet Myrtoja tani.

DRITA — E morëm, por ç'e do filluam të grindemi që në rrugë.

LUMTOJA — Pse?

DRITA — Po ja... Babai e do në dhomën e gjumit.

ZYLOJA — I shkreti, po si e more...

DRITA — Nëna e do në dhomën e pritjes që ta kemi për miqtë.

ZYLOJA — Hë! Jo!

LUMTOJA — Po ti?

DRITA — Unë dhe motra e duam në dhomën ku rrimë.

ZYLOJA — Kështu po ... E gëzofshi.

LUMTOJA — Paskeni hyrë në telashe të mëdha.

ZYLOJA — Nga këto telashe paçim, pa i zgjidhim shpejt.

LUMTOJA — Do vi dhe unë sonte nga shtëpia.

DRITA — Mirë. (*Niset të dalë.*) U! Jo sonte. (*I flet Lumtos në vesh.*) Të pret Viktori.

LUMTOJA — Rri, de, tani ...

DRITA — E pashë në stacion.

LUMTOJA — Pusho ... Bëra gabim unë që ta thashë...

ZYLOJA — Moj shejtanka, çfarë bisedoni ashtu vesh më vesh ... apo ...

DRITA — Jo ... po ...

- ZYLOJA — Çfarë jo, po.
- LUMTOJA — Ashtu kot, xha Zylo, si e ka Drita...
- ZYLOJA — Drita! Fol ti, fol për mua, por kur të filloj dhe unë pastaj.
- DRITA — (*E inatosur.*) E çfarë do të thuash për mua?
- ZYLOJA — Për atë bulldokun tënd!
- DRITA — (*Qesh.*) Për mua e di gjithë bota...
- ZYLOJA — Ka dhe ndonjë gjë që s'e di as ti dhe as bota.
- DRITA, LUMTO — (*Qeshin.*) Hopa la! Xha Zyloja po merret me thashetheme.
- ZYLOJA — Moj çupani, po sa herë që flas unë, gjithnjë në gabim do të më kapni.
- DRITA — Nuk është gjynah ta zesh në gojë për keq atë bulldokun tim? (*Qeshin.*)
- ZYLOJA — Qeshni ju, qeshni.
- DRITA — (*Lumtos.*) E po mirë atëherë, hajde të qajmë pak se xha Zyloja nuk e dashka me të qeshur... Mor po ti puf të bësh, ne do të qeshim.
- ZYLOJA — Edhe ti puf të bësh edhe unë do të qesh me shumë se ti. (*Qeshin të tre. Hyn Vera.*) Hajde, moj shoqja sekretare.
- VERA — Hë, si është puna?
- ZYLOJA — Po ja... Unë këtu, këto të dyja pësh-pësh në vesh.
- VERA — E po, vajza të reja, more xha Zylo.
- DRITA, LUMTOJA — Hë?
- ZYLOJA — Hm! Edhe ti u dhe të drejtë... Ika unë...
- DRITA — Prit xha Zylo, do të vi dhe unë me ty, se më pret televizori.
- ZYLOJA — Televizori apo traktori?
- DRITA — Të dy!
- ZYLOJA — (*Duke tundur kokën.*) Po si thashë Myrtos.
- DRITA — Edhe unë po s'i thashë nënë Meremes për ty.
- LUMTOJA — Merru, merru me Dritën.

ZYLOJA — Ke të drejtë. Nuk të ngas më ... Haj të paj-tohemi. (*Niset.*)

DRITA — Do të vi dhe unë.

ZYLOJA — Me ty? Bah!

DRITA — Nuk të ngas jo!

ZYLOJA — (*I tregon shkopin.*) Ja tek e kam. (*Dalin duke qeshur.*)

LUMTOJA — I mirë është shejtani, por e ka një ...

VERA — Ai ka një çikë të drejtë, në fund të fundit mo-shë e kaluar është, po ç't'i bëjmë ndonjë si Vik-tori, ... Lumto!

LUMTOJA — Urdhëro!

VERA — Viktori nuk erdhi akoma?

LUMTOJA — Përse ma thua mua këtë?

VERA — Po ja ... sepse ti ... Mua s'më ke treguar gjë. Neje ...

LUMTOJA — Drita ta tha?

VERA — Jo, vetë ti.

LUMTOJA — Unë?

VERA — Po, ti.

LUMTOJA — Kur?!

VERA — Edhe tani që po bisedojmë ... Të tradhtojnë sytë. (*Qeshin.*) Megjithëse dhe Drita më tha diçka. Dëgjo, Lumto, ti duhet ta ndihmosh.

LUMTOJA — Ti, nuk e di sa kam luftuar unë me të. Kjo është një histori e gjatë. Kur e caktuan të punonte në fshat, për këtu kërkoi vetë, sepse isha unë ...

VERA — E di.

LUMTOJA — Ti po më habit me këto e di.

VERA — Para ca ditësh isha në qytet për ca punë në komitetin e partisë. Atje takova Viktorin dhe bisedova gjerë e gjatë me të, bile dhe për çështje intime ... Ai m'u hap ... Po ti ke bërë mirë që nuk

je thyer para mendimeve të tij, bile i ke thënë se iku të çojnë ato ... Megjithatë ai të do ...

LUMTOJA — Shoqja Vera, rri e pyes veten shpesh, përse t'i ketë ai këto mendime. Më vjen të pëlças, kur Viktori, bir prindërisht që nuk i janë trembur as vdekjes, ma sheh fshatin si ndonjë borgjez.

VERA — Lumto, jo kaq rëndë!

LUMTOJA — Dyert e fshatit kanë qenë të hapura si për prindërit tanë gjatë Luftës, ashtu dhe sot për ne, për bijtë e tyre. (*Hyn Viktori me një çantë, i vrarë shpirtërisht. Vera i ka kthyer shpinën, Lumtoja nuk e vë re*). Këtë kam të drejtë ta them me zë të lartë, sepse jetoj në mes të tyre... Unë e dua Viktorin, shoqja Vera, ... por ai është i ledhatuar jashtë mase, prandaj dhe ia luftoj konceptet që ka, (*Sheh Viktorin, shqetësohet.*) Më fal, Vera. (*Del me vrap.*)

VERA — Lumto! (*Kthehet nga Viktori.*) Erdhe? A Viktor, Viktor, na ke shqetësuar të gjithë.

VIKTORI — (*Mezi gjen fjalët.*) Shoqja Vera, nuk mendova... se konceptet e gabuara do më shpinin në veprime të gabuara... Më besoni, unë nuk kam sy e faqe të dal përpara njerëzve... Rruga që nga stacioni e deri këtu m'u duk ...

VERA — Hiqi ato mendime nga koka, Viktor ... Kolektivi të pret, të tërë duan të të kenë në mes të tyre ... Asnjëherë mos kujto se të shikon njeri shtrembër.

VIKTORI — Ashtu mund të jetë, (*Sheh në drejtimin nga doli Lumtoja*) por...

VERA — Shko, shko bisedo me të ... Ajo është një nga vullnetaret e para që erdhi këtu në fshatin tonë. Ajo të do po aq sa ç'e do dhe ti, vetëm se duhet të dish se ka dhe një dashuri më të madhe, dashuria për punën, për njerëzit, për fshatin koope-

rativist, për jetën tonë të re ... Këtë duhet ta kuptosh drejt.

VIKTORI — E kuptoj, shoqja Vera.

VERA — Kjo dashuri, Viktor, e rrit dhe e forcon më tepër dashurinë e familjeve tona, pra edhe të familjes së re që ju doni të krijoni...

VIKTORI — Të falem nderit, shoqja Vera!

VERA — Unë nuk dua të bëhem ndërmjetëse, por do të të them vetëm një gjë: shko bisedo me të, ... arsyetoni bashkë dhe vendosni. Vetëm se mos përdor autoritetin prej burri...

VIKTORI — Ju falem nderit! *(Niset, po qëndron përpara stendës së fletërrufesë).*

VERA — Lexoje, lexoje. Është për ty. *(Hyn Artani me vrap me gazeta ndër duar.)*

ARTANI — Shoqja Vera, ja dhe gazetat i solla. Kam një lajm të gëzuar.

VERA — Çfarë lajmi, mor Artan?

ARTANI — Në gazetë ka një artikull ku flitet për doktor Besnikun, për Lumton, për ... *(Sheh Viktorin.)*
Oh! Mirë se erdhe, Viktor! *(I jep dorën.)* Erdhe?

VIKTORI — Erdha.

ARTANI — Përgjithmonë.

VIKTORI — Po, Artan. *(Artani i bie në krahë.)*

ARTANI — Të lumtë! Oh! Më fal, të leva me gëlqere.

VIKTORI — Bojaxhi qënke bërë?

ARTANI — Lyem pemët ... Ja, shikoj.

VIKTORI — I pashë ... Veçse unë u vonova...

ARTANI — Këtë radhë po... Mos u mërzit se aksionet përpara i kemi.

VERA — Drejt e the, Artan.

ARTANI — Ika unë të shpërndaj gazetat. *(Niset.)*

VERA — Dëgjoni se ç'shkruan artikulli. *(Artani ndalet.)* Vullnetarët e parë, duke përqafuar dhe duke

konkretizuar fjalët e partisë, që fshatin ta bëjmë si qyteti, kanë punuar e po punojnë me një shembull të lartë e me hov revolucionar, duke mos kursyer forcat e tyre. Në ballë të kësaj lufte qëndrojnë mjeku Besnik Shkoza, Lumto Shkëmbi Artan Lera e të tjerë nga të cilët duhet të marrin shembull që të gjithë...»

P A R A S K E N Ë

Rrugë fshati. Kalon Lumtoja me çantë në dorë.

DRITA — *(Nga jashtë)* Lumto ... Lumto moj ... Për ku kështu?

LUMTOJA — E po, nuk do rrahur kjo? Bërtet sikur jam kushedi se ku... *(Hyn Drita.)*

DRITA — Lumto moj, dëgjon apo jo?

LUMTOJA — Veshët në vend i kam, prandaj mos bërtit kaq shumë ... Ja ku më ke.

DRITA — Lumto!

LUMTOJA — Plaç de!

DRITA — Pse nuk përgjigjesh.

LUMTOJA — E marr vesh unë ku e ke hallin ti, po ...

DRITA — Jo, për kokën tënde asnjë hall nuk kam.

LUMTOJA — Thuaj për kokën e bulldokut!

DRITA — Atë mos ma zer në gojë ... Dëgjo. Sa thirra unë Lumto, ai e nxori kokën menjëherë në dritare, sikur të priste prapa derës...

LUMTOJA — E mirë, mirë ...

DRITA — Mos më thuaj mirë, se që kur ka ardhur Viktori këtu, ti ke ndërruar dhe rrugën për të shkuar në shkollë. I bie gjoja për më shkurt këndej nga spitali ... Por mua s'ma hedh dot.

LUMTOJA — Prapë fillove ti?

DRITA — Dëgjo. E kapa Viktorin dhe i fola...

LUMTOJA — Për çfarë?

DRITA — Për ty ... Që ti e do.

LUMTOJA — Je në vete?

DRITA — E di si më tha? Nuk jam mirë me të.

LUMTOJA — Me kë?

DRITA — Me ty, de... Për kokën tënde, kështu më tha...
Për kokën e bulldokut...

LUMTOJA — *(Kurioze.)* Po pastaj?

DRITA — Unë nuk e meritoj ngrohtësinë që tregojnë
fshatarët për mua ... dhe shkulte barin me dorë...
(Hyn Artani me një lopatë mbi sup.)

ARTANI — Haber!

DRITA — Çfarë haberi, mor Artan!

ARTANI — Do të na vijë nga qyteti një aparat radio-
skopie për të parë mushkëritë dhe stomakun.

LUMTOJA — Nga e more vesh ti?

ARTANI — Kryesia bëri mbledhje ... Ngjitur me spitalin
do të shtohen dhe 3 dhoma të tjera për aparatën.
Puna do të fillojë menjëherë, me goditje të përqëndruar.

LUMTOJA — Kaq shpejt?!

ARTANI — Ja shikoni, po fillon piketimi, erdhi gjeo-
metri. *(Hyn Vera.)*

VERA — Çfarë po shikoni ashtu?

LUMTOJA — A është e vërtetë?

VERA — E paskeni marrë vesh? ... Është më se e
vërtetë. Do të fillojmë menjëherë nga puna. Nga
qyteti do të na ndihmojnë me materiale, ne do të
punojmë me forcat tona ... Lumto, po ti me nxë-
nësit a mund të na ndihmosh, po pa penguar më-
simet.

LUMTOJA — Patjetër.

- VERA — Mirë, Lumto ... (*Hyn Viktori me bluzë të bardhë, i sheh dhe përpiqet të ndërrojë rrugë*). Ja dhe Viktori... Hajde, Viktor, hajde, përse deshe të ktheje rrugë?
- VIKTORI — Thashë se mos kishit punë.
- VERA — Për spitalin po bisedojmë.
- VIKTORI — E mora vesh ... Isha dhe unë në mbledhje së bashku me ju, por prapë më duket si një gjë e pabesueshme.
- ARTANI — Filloi piketimi, Viktor.
- VIKTORI — E shoh, Artan, e shoh!
- VERA — Tani e ka fjalën puna shkencore, gjë për të cilën ti ke pasë shumë merak më fillim.
- VIKTORI — Kjo është e vërtetë!
- VERA — Atëherë le t'ia fillojmë ... (*Lumtos.*) Bashkë do të takohemi përsëri.
- DRITA — Kështu, Lumto! (*Ja bën Lumtos me kokë për nga Viktori.*)
- VERA — Lere, moj, rehat. (*Dalin Vera, Drita, Artani*)
- VIKTORI — Lumto! Ku po shkon?
- LUMTOJA — Në shkollë.
- VIKTORI — A mund të të shoqëroj! ... Dua të bisedoj me ty.
- LUMTOJA — Mirë. (*Nisen.*)
(*Dëgjohet një zhurmë makine që frenon. Hyn Vera përsëri.*)
- VIKTORI — Pse e futi gazin nëpër ara?
- VERA — Prit!
- LUMTOJA — Qëndroi!
- VERA — (*Thërret*) Ç'ka ndodhur?
(*Hyn Qemali duke vrapuar*)
- QEMALI — Shoqja Vera ... Gruaja e Rexhepit është pa ndjenja. Nuk e lëvizin dot... Erdha të marrë doktor Besnikun.

VERA — Ai s'është këtu.

VIKTORI — Po shkoj unë ...

LUMTOJA — Ik, Viktor.

QEMALI — Nisemi. (*Dalin.*)

VERA — Shkoni shpejt! ... Po shkoj dhe unë ... Ti, Lumto, më prit në shkollë, se nuk do të vonohem.
(*Del.*)

LUMTOJA — (*Buzëqesh.*) Kështu të dua dhe më shumë.

AKTI I TRETË

Në anën e majtë duket hyrja e spitalit të kooperativës. Një dritare bie nga salla. Në anën e djathtë një — dy pemë, nën të një stol i gjatë. Në sfond panorama e fshatit, fusha të mbjella, kodra me terraca, shtëpi të grumbulluara; në thellësi male. Përpara derës së spitalit 2-3 shkallë. Sapo hapet perdja, jepet përshtypja se po ndërtohet diçka jash-të skenës. Hyn Islami me një dërrasë në dorë. Zana në dritare fshin xhamat.

ISLAMI — Hë, more djema, lëvizni ... më shpejt.

ARTANI — (Me dërrasë në dorë) Erdhëm, xha Islam.

ISLAMI — Edhe ju të tjerët. (Atmosferë pune vullnetare, kalojnë nëpër skenë Qemali, kuzhinierja, Drita, me kazma, dërrasa etj. Lumtoja i afrohet Zannës).

LUMTOJA — Aty është?

ZANA — Këtu. (Buzëqeshin. Hyn Islami.)

ISLAMI — (Lumtos.) Nuk ma mori mendja se Viktori do t'i qëndronte mbi kokë të sëmurës.

ZANA — Vetëm një gjë mund t'ju them ... U bënë kaq net që ai po gdhiet mbi kokën e të sëmurës.

ISLAMI — Si u bë sot?

ZANA — Vazhdon të jetë rëndë... Ai e ka marrë përsipër ta shërojë dhe nuk ka lëvizur fare nga e sëmura ...
(*Lumtos.*) Të kujtohet, Lumto? Në fillim Viktori nuk donte t'i mbante të sëmuret që kishin vështirësi për t'i shëruar.

LUMTOJA — Me kë rri, ashtu do të bëhesh.

ISLAMI — Si the, moj bijë?

LUMTOJA — E kisha fjalën për Besnikun, për Zanën ...
I ka pranë në çdo hap. (*Hyn Drita.*) Kjo më gëzon pa masë.

ISLAMI — Edhe unë, moj bijë, më beson, e dua si djalin tim.

DRITA — Jo më shumë se Lumtoja, xha Islam.

ISLAMI — A shejtane ti!

DRITA — Asnjëri nga ne nuk do që ta ketë Viktorin, qoftë dhe një hap larg nga vetja jonë. Prandaj Lumtoja (*Imiton Lumton.*) ka të drejtë kur thotë se gëzohet pa masë.

ISLAMI — (*Kureshtar.*) Si është kjo puna e të gëzuarit pa masë?

DRITA — Është si puna e atyre viçave, që të lindin ty lopët në stallë dhe që ti s'e përmban dot veten nga gëzimi. Si ta them ...

LUMTOJA — Hiç mos e thuaj ... A e di ti, xha Islam, se kjo kohët e fundit ka filluar të merret me thashe-theme?

ISLAMI — Atëherë duhet të të vëmë ty një fletërrufe, që nuk ia ke vënë në dukje. (*Qeshin.*)

ZËRI ZYLOS — (*Nga jashtë.*) Gurë, Lumto!

LUMTOJA — Erdha! E lëmë me qaq se muhabeti nuk merr fund ..., Po na thërrasin. (*Del.*)

ISLAMI — Na, moj ti, shejtane, kemi ndonjë lajm kë shtu?

- DRITA — Do të ta trëgoj kur të bie llokumet. *(Ikën.)*
- ISLAMI — Na, moj ... E po, nuk të vjen të pëlçasësh ...
(Me vete) Mor po do ta marr vesh unë se s'bën.
(Viktori hap derën e spitalit, qëndron për një çast, hap krahët. Duket i lodhur e pa gjumë, por dhe i gëzuar.) Hë, doktor!
- VIKTORI — Xha Islam, më ler të të përqafoj ...
- ISLAMI — Si është puna!
- VIKTORI — *(Zbret shkallët, bën 2-3 hapa dhe ndalet.)*
 Shpëtoi!
- ISLAMI — Vërtet?
- VIKTORI — Jam më se i sigurt.
- ISLAMI — Atëherë më ler ti mua të të përqafoj. *(Përqafohen.)*
- VIKTORI — Të falem nderit!
- ISLAMI — Ne duhet të të falënderojmë.
- VIKTORI — Jo, xha Islam. Kur të thashë të falem nderit e kisha fjalën për diçka edhe më të madhe ... Më duket sikur po gjej vetveten, ashtu siç më kanë folur prindërit, shokët, Besniku, Zana, Lumtoja ... A e di? Vera më erdhi deri në shtëpi ... Edhe ti, xha Islam, për ato që pe tek unë m'i the copë, pa asnjë zbukurim ... Prandaj të thashë të falem nderit.
- ISLAMI — Edhe unë të them me plot gojën se përpara meje kam një mjek, bir të fshatit tonë.
- VIKTORI — Të falem nderit, xha Islam! *(Kërkon paqetën e cigares.)* Ndize, xha Islam.
- ISLAMI — *(Merr një cigare dhe nxjerr kutinë e duhanit.)* Ndize një të dredhur ... Është duhan fshati ... Po ulu se je dhe i lodhur. *(Viktori ulet në stol. Islami i ndez cigaren.)*
- VIKTORI — Ulu, xha Islam! *(Islami ulet. Pauzë e shkurtër.)* Do të më thuash të vërtetën?
- ISLAMI — Urdhëro, bir!

VIKTORI — Ashtu si të njohim të gjithë të sinqertë e që i thua gjërat troç.

ISLAMI — Fol!

VIKTORI — Netë të tëra kam ndenjur pa gjumë dhe më në fund ia dhashë përgjigjen.

ISLAMI — Kujt?

VIKTORI — Vetvetes! Nuk kisha asnjë të drejtë ... Por ju të gjithë m'u gjendët pranë e më thatë bëj kështu dhe nuk m'u shkulët që nuk m'u shkulët... I nisa dhe një letër një shokut tim që ka zënë një qoshe të rehatshme diku në qytet... Më vjen turp kur e kujtoj që bridhja nëpër korridoret e komitetit për të gjetur ndonjë «mik»... Kështu i shkruajta shokut, këtë ia thashë dhe vetes.

ISLAMI — Hajde, bir i xha Islamit, hajde ... Paske bërë një punë shumë të mirë... edhe për shokun... shkruaji, takoje dhe tregoja të vërtetën, ashtu siç është, pa ndonjë zbukurim.

ZËRI ARTANIT — *(Nga jashtë)* Xha Islam!

ISLAMI — Erdha! E dëgjon? Më thërrasin shokët ... *(Tek dera e spitalit del Besniku dhe i vështron.)*

VIKTORI — Shkojmë bashkë.

BESNIKU — Jo, Viktor... Ti je shumë i lodhur... Duhet të qetësohesh

VIKTORI — As që e ndiej lodhjen fare.

BESNIKU — *(Zbret shkallët.)* Ka të drejtë, xha Islam. Viktorit i duket sikur në këtë çast po fluturon.

ISLAMI — E mora vesh edhe pa ma thënë... *(Viktorit)* Mos ki merak ti, se hisen tënde të punës do të ta lëmë më një anë... Me gjithëse ty të bie të punosh më shumë se të tjerët, se na hëngre të gjallë me atë shqencën tënde... Ja dhe shqenca po rritet.

ZËRA NGA JASHTË — Xha Islam!

ISLAMI — Ika!... Do punë shqenca. Do apo nuk do!

VIKTORI — Do dhe shumë bile... (*Qeshin, Islami del.*)

BESNIKU — E si mund të rrish larg këtyre njerëzve të mrekullueshëm larg kësaj çiltërsie kaq të madhe. (*Dëgjohet zhurmë pune. Zëra që thërrasin: hooohooop!*) Shiko si punojnë!

Viktori — Besnik, kam vënë re se ti je ca romantik ose si mund ta them ndryshe... S'më vjen të besoj se ke këtu në kooperativë 3 vjet, po më duket sikur je rritur bashkë me ta. Për këtë lloj romantike e kam fjalën...

BESNIKU — Është vrulli i kohës që po kalojmë, Viktor ... Ku të lënë këta njerëz të mbyllësh brenda katër mureve të spitalit, larg jetës, larg njerëzve...

VIKTORI — Atëherë, mirupafshim! (*Heq bluzën e bardhë.*)

BESNIKU — Jo, Viktor, nuk e kisha fjalën për ty ... (*Del Zana tek dera e spitalit.*)

VIKTORI — As unë nuk e mora për vete, por siç e tha dhe xha Islami: shqenca do punë. (*Del. Dëgjohen zëra: hooohooop! kape Viktor.*)

BESNIKU — E, Viktor, Viktor! Kjo të bën mirë.

ZANA — Ajo i bën mirë me të vërtetë. (*Zbret nga shkallët.*)

(*Hyn Islami, Drita, Viktori.*)

ISLAMI — O burrani! Lëvizni duart.

DRITA — Thuaj, o gra, më fillim, pastaj, o burra.

ISLAMI — A, ti shejtane!

BESNIKU — Ti, Viktor, duhet të pushosh.

VIKTORI — A, tani jam nën urdhërat e xha Islamit.

BESNIKU — Këtu ke të drejtë!

VIKTORI — (*Zanës.*) Po të kesh ndonjë nevojë për të sëmurët më thirr se këtu jam.

ZANA — Mirë. (*Me shaka.*) Kujdes se mos ftohesh! (*Viktori del.*)

- ISLAMI — Vetëm nga puna nuk të gjen gjë! (*Hyjnë në skenë me një dërrasë Drita me Viktorin.*)
- DRITA — Mbaje, Viktor.
- VIKTORI — Hopa! (*Hyn Lumtoja. Drita ia le dërrasën vetëm Viktorit dhe shkon tek Lumtoja.*)
- LUMTOJA — Jo vetëm se është e rëndë!
- DRITA — (*Lumtos*) Hë de, çfarë pret? Kape!
- VIKTORI — (*Dritës*) Pse e le?
- DRITA — Ku janë dy veta, i treti është i tepërt. (*E qëllon Viktorin miqësisht në faqe dhe del me vrap.*)
- VIKTORI — A shejtane ti, shejtane. (*Lumtoja qesh.*)
Pse qesh?
- LUMTOJA — Po ti pse qesh?
- VIKTORI — Kush?
- LUMTOJA — Ti.
- VIKTORI — Sepse të pashë ty që po qesh.
- LUMTOJA — Unë nga ty qesha. (*Bën me dorë shenjën e dackës që i dha Drita.*)
- VIKTORI — Unë kam të drejtë të qesh... Sot jam i lumtur.
- LUMTOJA — (*Me thumb*). Prandaj e ngrite dërrasën?
- VIKTORI — Unë mund të të ngre dhe ty!
- LUMTOJA — Mua?
- VIKTORI — Po, ty!
- LUMTOJA — Pa provoje. (*Viktori përpiqet ta kapë, ajo i shpëton nga dora.*)
- VIKTORI — Pse u largove?
- LUMTOJA — Për arsye se e di që e bën me gjithë mend.
- VIKTORI — Tani e beson?
- LUMTOJA — Shkojmë se po na presin... (*Niset*)
- VIKTORI — Lumto!
- LUMTOJA — (*Ndalet*) Fol!
- VIKTORI — Lumto, kanë kaluar kaq muaj dhe ti....
- LUMTOJA — Çfarë unë?
- VIKTORI — Po ja... ti

- LUMTOJA — Ndoshta të duket...
- VIKTORI — Vërtet? Nuk po ma bën qejfin.
- LUMTOJA — Ti më njeh mirë, Viktor... Ne kemi kohë që njihemi bashkë... Pse më shikon ashtu?
- VIKTORI — Dhe sa shumë jemi grindur.
- LUMTOJA — Asnjëherë për keq.
- VIKTORI — Kjo është e vërtetë.
- LUMTOJA — Tjetër çfarë deshe të më thuash? *(Hyn Drita, i shikon të dy që bisedojnë, fshihet pas stolit.)*
- VIKTORI — Lumto, unë...
- DRITA — Hë de, thuaje të shkretën. *(Fshihet përsëri.)*
- VIKTORI — Kush foli.
- LUMTOJA — Edhe mua ashtu m'u duk.
- VIKTORI — Na kanë bërë veshët... *(Qeshin.)*
- LUMTOJA — Shkojmë se na presin.
- VIKTORI — Prit... dua të të them diçka... ti e di që unë ... të dua.
- DRITA — *(Që prapa stolit.)* Ika unë të marr llokumet. *(Del me vrap.)*
- VIKTORI — Çfarë llokumesh?
- LUMTOJA — M'u duk si zëri i Dritës.
- VIKTORI — Të kanë bërë veshët ndoshta... *(Hyn Drita me Zylon dhe tregon me gisht Lumton e Viktorin.)*
Lumto, të thashë se...
- LUMTOJA — Po, Viktor, ne kemi kohë që duhemi.
- VIKTORI — Lumto!
- ZYLOJA — *(Do të flasë, por Drita i mbyll gojën me dorë, pastaj ia liron.)* Hopa-la! Plasi këtu... *(Hyjnë në skenë të gjithë: Islami, Besniku, Qemali, kuzhinierja. Atmosferë gazmore.)*
- ISLAMI — Çfarë ka ngjarë?
- VIKTORI — *(Ngatërron fjalën.)* Ne u martuam. *(Të gjithë qeshin.)*

LUMTOJA — Viktor, çfarë thua kështu?

VIKTORI — Pse çfarë thashë?

ZYLOJA — (*Duke qeshur.*) The se u martuat.

VIKTORI — Unë?

TË GJITHË — TI.

VIKTORI — Jo... po... ne duhemi.

KUZHINIERJA — Duhuni, të keqen nëna, duhuni ... Kuzhinën jua pregatis unë si s'ka më mirë.

VIKTORI — Po dhe do të martohemi... Bile shpejt. Apo jo, Lumto?

LUMTOJA — Uaaa! Viktor! Çfarë na bëre kështu?

TË GJITHË — Të trashëgoheni. (*Hyn Drita me një kuti me llokume.*)

DRITA — Prisni! Nuk urohët kështu thotë. Merrni me radhë llokumen dhe urojën çiftin. (*Bie zilja e telefonit. Zana del në dritare me telefon në dorë.*)

ZANA — Doktor Besniku!

DRITA — Sht! Pushoni!

ZANA — Doktor Besniku, ju kërkojnë në telefon...

BESNIKU — (*Merr receptorin.*) Po ... Besniku jam... Ah! Ju jeni. Mos u bëni merak ... Viktori është shëndosh e mirë si molla. (*Drita fryn faqet dhe tregon me duar.*) Ai sot ka korrur suksesin e parë tek ne: shëroi një shoqe, që qe mjaft sëmurë... Në këto çaste ai është më i gëzuari midis nesh.

DRITA — Thuaji se është çiftosur. (*Viktori me Lumton bisedojnë.*)

BESNIKU — Le t'ia thotë vetë... Jo, nuk e kisha me ju, Viktor! O Viktor! (*Ai vazhdon të bisedojë me Lumton.*)

DRITA — (*Qesh*) O, Viktor!

ZANA — E ka humbur fare.

ZYLOJA — Viktor, të kërkojnë në telefon.

VIKTORI — Kush më kërkon?

BESNIKU — Prindërit.

VIKTORI — (*Në telefon*) Ti je, mama! Po, mama, shpëtoi. Pranë m'u gjendën që të gjithë, Besniku, Zana... S'di kë të përmend më parë... Nuk di çfarë të them për këta njerëz, janë që të gjithë të mrekullueshëm... Së shpejti na vjen dhe aparati i radioskopisë dhe do të filloj menjëherë nga puna shken-core... Po... po, sigurisht, Si? Pse s'kam ardhur?... Ke të drejtë, por nuk më ka lënë puna, moj mama, kemi aq shumë punë sa...

ZANA — (*I merr receptorin nga dora.*) Jan dhjetë fshatra që presin ndihmë nga ne.

VIKTORI — (*I merr receptorin.*) E dëgjove?... Si? Babai? Nëma. Fol, baba, po të dëgjoj... Vërtet? Thuaje dhe një herë?... Urraaa!

BESNIKU — Si është puna?

VIKTORI — E dëgjuat?

ZYLOJA — Vetëm urraaa dëgjuam! (*Hyn Vera me nxitim.*) Po hajde, moj shoqja sekretare. Ç'u bërë?

VERA — Isha në fushë, xha Zylo... Organizova forcat që do të na vijnë në ndihmë.

ZYLOJA — Ata mirë se të vijnë, punë ka për të gjithë... Por këtu më duket se plasi... Iku ky (*Tregon Viktorin*)...

VIKTORI — Sht! Si me shtëpinë?... Kur?

VERA — Ta marrim vesh një herë si është puna? (*I afrohet Viktorit.*)

VIKTORI — E kuptova... Na fol këtu. (*I jep Verës receptorin në dorë.*)

VERA — (*Në telefon.*) Dëgjoj... dëgjoj... Jam Vera ... Po ... I gjeta shumë të gëzuar, ... por nuk më treguan gjë... Me lanë telefonin në dorë..., Si? Babai i Viktorit..., Ju kuptova... Mirë se të vini.

DRITA — Lumto, vjehri! (*Qeshin.*)

VERA — Ne ju presim krahëhapur... Paska të drejtë Viktori që është shumë i gëzuar. (*I jep telefonin Viktorit.*)

VIKTORI — Baba, na thuaj ditën dhe orën kur do të vini, se do të dalim bashkë me nusen t'ju presim... Po, po me nusen ... Lumto, eja këtu.

DRITA — Hajde t'i flasësh vetë. (*E tërheq për krahu.*)

LUMTOJA — Më vjen zor.

VIKTORI — (*I afron receptorin tek veshi.*) Foli!

LUMTOJA — Mirë ardhçi! (*Qeshin të gjithë.*)

VIKTORI — (*Në telefon.*) Ishte nusja ajo që foli ... Pse foli kaq pak?... Në fillim nuset flasin pak... E turpshme, the? ... Ah! Sa e turpshme është kjo! Unë e di, që e provova vetë... Ju presim ... (*I jep telefonin Zanës.*)

ISLAMI — Si është puna, moj shoqja sekretare?

VERA — Prindërit e Viktorit vijnë përgjithmonë më fshat.

ISLAMI — Edhe ne i presim krahëhapur.

TË GJITHË — Mirë se të vijnë.

VIKTORI — Ju falem nderit... ju falem nderit të gjithëve... Ju jeni me të vërtetë të mrekullueshëm. Ju m'u gjendët kaq pranë... Unë nuk di të flas bukur ... por vetëm një gjë do t'ju them se së bashku me Lumton nuk do të ndahemi asnjëherë nga ju... Apo jo, Lumto?

LUMTOJA — Po, Viktor!

Fund

Tirazhi 1.000 kopje Format 70x100/32 Stash: 2204-72

KOMBINATI POLIGRAFIK – Shtypshkronja e Re
Tiranë, 1977